

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/150/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122010877
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3122010877.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Lucie Horvátovej a JUDr. Jozefa Janíka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. novembra 2022 prejednal sťažnosť prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín v trestnej veci odsúdeného E. H., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom H. V., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v NOO a ÚVTOS v Trenčíne, ktorú podala proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 37Pp/244/2022 zo dňa 28.09.2022 a taktó jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť prokurátorky zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Trestným rozkazom Okresného súdu Martin sp. zn. 2T/3/2018 zo dňa 17.12.2018 bol E. H. odsúdený pre zločin skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. b) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 1T/65/2017 zo dňa 13.12.2017 bol E. H. odsúdený pre pokračovací zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), d) Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 30 mesiacov za súčasného zrušenia výroku o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Martin sp. zn. 3T/47/2016 zo dňa 10.05.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Následne uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 1T/65/2017 zo dňa 05.06.2019 bolo rozhodnuté tak, že sa v tejto skúšobnej dobe neosvedčil, a preto mu bol nariadený podmiennečne odložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, pričom na jeho výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Uznesením súdu prvého stupňa bol odsúdený E. H. podľa § 415 ods. 1 Tr. por. a § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Tr. zák. podmiennečne prepustený z výkonu vyššie uvedených trestov odňatia slobody. Podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba v trvaní 3 roky.

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote prokurátorka sťažnosť, zahlásia ju do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po jeho vyhlásení.

Sťažnosť následne písomne odôvodnil prokurátor, keď uviedol, že dôvodom podania sťažnosti je predpoklad, že u odsúdeného nie je splnená materiálna podmienka spočívajúca v zákonnej požiadavke vedenia riadneho života v budúcnosti. Poukázal na to, že ústav na výkon trestu vyhodnotil resocializačnú prognózu u odsúdeného ako menej priaznivú na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti. Uviedol, že odsúdený bagatelizuje svoj podiel viny na páchaní trestnej činnosti a prenáša ju na iné osoby. Ďalej poukázal na to, že odsúdený bol v minulosti opakovane (9-krát) súdne trestaný za rôznorodú ekonomickú trestnú činnosť, 6-krát vo výkone trestu, a teda ani jeho opakované odsúdenia však na

jeho správaní nezaznamenali žiaduci vplyv, nevedli u neho k náprave. Má za to, že uvedená recidíva odsúdeného nepochybne svedčí o tom, že v jeho prípade nemožno reálne očakávať, že by v budúcnosti viedol riadny život. Páchanie trestnej činnosti nie je u neho iba ojedinelým jednorazovým vybočením zo spôsobu jeho života, ale zjavne v jeho prípade možno vypozerovať určité sklony k jej páchaniu. Z vyššie uvedených dôvodov by v prípade odsúdeného naopak mala do popredia vystúpiť represívna zložka trestu a zabezpečiť u neho ďalší výkon uloženého trestu odňatia slobody, ktorý by mal byť v tomto prípade uplatnený v celom jeho rozsahu. Navrhol, aby krajský súd podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a aby podľa § 66 ods. 1, ods. 2 a § 67 ods. 1 Tr. zák. návrh odsúdeného o podmienočné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody ako nedôvodný zamietol.

Vo vzťahu k písomným dôvodom sťažnosti prokurátorky musí však krajský súd konštatovať, že ich záverečná časť sa netýka prejednávanej veci! Prokurátor totiž uviedol aj to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o podmienočné prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia na slobodu za súčasného uloženia skúšobnej doby s probačným dohľadom, s odkazom na § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zák. spočívajúci v zákaze požívaní alkoholických nápojov a iných návykových látok a s odkazom na § 51 ods. 4 písm. k) Tr. zák. spočívajúci v príkaze v skúšobnej dobe sa zamestnať alebo sa preukázateľne o zamestnanie uchádzať, nemožno vyhodnotiť ako vecne správne. Ako vyplýva už z vyššie uvedeného, odsúdenému súd prvého stupňa určil len skúšobnú dobu, teda bez probačného dohľadu a bez uloženia akýchkoľvek obmedzení alebo povinností (?!).

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na verejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo a takto dospel k záveru, že sťažnosť prokurátorky nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného na podmienočné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa k priebehu svojho výkonu trestu odňatia slobody, ako aj k dôvodom, pre ktoré navrhoval svoje podmienočné prepustenie.

K splneniu zákonných podmienok pre podmienočné prepustenie podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. krajský súd ďalej uvádza, že splnenie formálnej podmienky z pohľadu dĺžky doteraz vykonaného trestu odňatia slobody bolo preukázané. Odsúdený už vykonal viac ako 2/3 z výmery postupne uložených trestov odňatia slobody - § 66 ods. 3 Tr. zák. (ďalej aj „trest odňatia slobody“).

Krajský súd síce zistil, že súd prvého stupňa vo výroku napadnutého uznesenia nesprávne použil ustanovenie § 66 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktoré pojednáva o formálnej podmienke výkonu polovice uloženého nepodmienočného trestu odňatia slobody potrebnej pre podmienočné prepustenie v prípade osoby odsúdenéj za prečin, keď mal použiť správne ustanovenie § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák., keďže odsúdený vykonáva postupne tresty odňatia slobody, ktoré mu boli uložené za zločiny. Pritom navyše aj v písomnom odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvého stupňa nesprávne uviedol, že odsúdený vykonal potrebné pomerné časti z výmery trestov, a to 1/2 a 2/3. Napriek týmto zisteniam krajský súd nedospel k záveru, že by bolo potrebné zrušiť alebo zmeniť napadnuté uznesenie, keď tieto zistené nesprávnosti nepovažoval za natoľko závažné.

V zhode s názorom súdu prvého stupňa aj krajský súd vyhodnotil správanie sa odsúdeného počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody a plnenie jeho povinností ako prejav polepšenia sa, čím bola splnená aj prvá materiálna podmienka. Odsúdeného ústav na výkon trestu vyhodnotil ako nekonfliktného a bezproblémového, podriaďujúceho sa príkazom a nariadeniam príslušníkov zboru, autority rešpektujúc. Povinnosti, ktoré mu vyplývajú z ústavného poriadku a časového režimu dňa, odsúdený plní. Dokáže sa správať zodpovedne a plniť svoje povinnosti. Rovnako dokáže vyvodzovať logické úsudky, nahliadať na problémy s odstupom, je schopný regulovať vlastné správanie a impulzy. Počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody bol jedenkrát disciplinárne odmenený formou pochvaly. Disciplinárny trest mu naopak uložený nebol. Taktiež sa zúčastňuje prednáškovej činnosti. Pracovné návyky si udržiava najmä zapájaním sa do činností pre všeobecný rozvoj osobnosti, ktoré súvisia s udržiavaním čistoty a poriadku ubytovacích priestorov.

Vo vzťahu ku konštatovaniu, že odsúdený je len čiastočne kritický k spáchanej trestnej činnosti, krajský súd uvádza, že odsúdený si z hľadiska svojho vyjadrenia pred súdom prvého stupňa dostatočne uvedomuje, čo spravil, pričom všetko oľutoval a vyjadril odhodlanie viesť do budúcnosti riadny život. Pritom ani ústav na výkon trestu nekonštatoval, že by nepriznával svoju vinu, keď túto len bagatelizuje a sčasti prenáša na inú osobu.

Napokon i prokurátor v dôvodoch sťažnosti namietal len nesplnenie druhej materiálnej podmienky pre podmiennečné prepustenie odsúdeného.

Krajský súd k splneniu druhej materiálnej podmienky v podobe pozitívnej prognózy vedenia riadneho života uvádza, že toto je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne. Z tohto pohľadu krajský súd najmä poukazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa, ktorý poukázal na podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania svedčiace pre splnenie aj tejto poslednej zákonnej podmienky pre podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Je síce pravdou, že odsúdený má v registri trestov 9 záznamov o odsúdeniach (vrátane obidvoch vyššie spomenutých, v rámci ktorých vykonáva trest odňatia slobody) a v minulosti vykonával aj viaceré nepodmiennečné tresty odňatia slobody. Na druhej strane je ale potrebné v jeho prospech zohľadniť, že trestnej činnosti, pre ktorú vykonáva trest odňatia slobody, sa dopustil až po 14 rokoch od posledného podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (09.01.2001). Odsúdený bol pritom už 3-krát v minulosti podmiennečne prepustený, avšak z toho sa 2-krát v skúšobnej dobe osvedčil a jedenkrát mu bol amnestiou odpustený výkon zvyšku trestu. Navyše krajský súd dodáva, že odsúdený je poberateľom invalidného dôchodku, a preto je možné predpokladať, že nebude odkázaný na páchanie trestnej činnosti v dôsledku zabezpečovania si svojich základných životných potrieb. Aj krajský súd preto dospel k záveru, že odsúdený je schopný viesť na slobode riadny život, k čomu mu môžu napomôcť pozitívne rodinné vzťahy, ktoré udržiava najmä so synom a ktoré sú tiež dôležitými predpokladmi pre jeho úspešnú resocializáciu. Je preto možné a dôvodné dať odsúdenému opätovne šancu preukázať, že sa napravil pred vykonaním celého uloženého trestu odňatia slobody.

Napokon aj riaditeľ ústavu na výkon trestu odporučil odsúdeného podmiennečne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody, i keď s uložením (probačného) dohľadu, ktorý ale ani krajský súd nepovažoval za potrebný pre dovŕšenie nápravy odsúdeného a splnenie účelu trestu odňatia slobody po podmiennečnom prepustení.

Z pohľadu sťažnostných dôvodov prokurátora a vyššie uvedených skutočností preto krajský súd nevidí „rozumný dôvod,“ pre ktorý by zhodu v názore ústavu na výkon trestu a súdu prvého stupňa na možnosť podmiennečného prepustenia odsúdeného bolo potrebné odmietnuť. Neexistuje síce „istota,“ že odsúdený bude viesť na slobode riadny život, avšak túto súdy pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení prakticky nemajú a ani nemôžu mať nikdy. Súčasne ale nebolo možné prisvedčiť prokurátorovi v tom, že pre takýto záver nebolo možné mať ani dôvodný predpoklad. Z písomného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, vrátane vyššie uvedených dôvodov rozhodnutia krajského súdu, práve naopak takýto dôvodný predpoklad jednoznačne vyplýva.

Krajský súd napokon považuje určenie skúšobnej doby v trvaní 3 roky za primerané a zákonné vzhľadom na osobné pomery odsúdeného, spáchanú trestnú činnosť a ostávajúcu dobu výkonu trestu odňatia slobody (do 18.03.2024).

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol krajský súd tak, že sťažnosť prokurátorky ako nedôvodnú zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože odsúdený spĺňal všetky zákonné podmienky na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.